

MRF 2021.236

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse af 13. september 2021, j.nr. 20/13180

Stadfæstet lovliggørende dispensation til vinteropbevaring af havbrugsringe inden for strandbeskyttelseslinjen med henvisning til indretningshensyn til virksomheden, da forholdet i en periode på 32 år ikke var blevet påtalt af myndighederne, uanset der ikke forelå myndighedspassivitet.

Kystdirektoratet meddelte i oktober 2020 dispensation til fortsat vinteropbevaring af havbrugsringe inden for strandbeskyttelseslinjen på en ejendom, hvorfra der siden 1998 var drevet havbrugsvirksomhed. Ejendommen var beliggende på Falster ved Grønsund i første række ud til sundet mellem Falster og Møn. Ejendommen var på ca. 1,9 ha og var i sin helhed omfattet af den oprindelige 100 meter-strandbeskyttelseslinje. Syd for ejendommen var der dyrkede marker, mens der langs kysten mod øst var spredt bebyggelse og træbevoksning. Nærmeste sommerhus og byzone lå ca. 2,5 km mod vest. Sagen var indledt på baggrund af en anmeldelse fra Danmarks Naturfredningsforenings lokalafdeling i april 2020, hvilket gav anledning til, at Kystdirektoratet varslede påbud om fysisk lovliggørelse, hvorefter virksomheden ansøgte om lovliggørende dispensation. Det fremgik af ansøgningen, at der var tale om 12 havbrugsringe placeret 38-45 meter fra kysten, og at ringene havde en højde på ca. én meter, at der var opbevaret ringe på arealet kontinuerligt siden 1988, at arealet i endnu længere tid havde været anvendt af såvel erhvervs- som fritidsfiskere til opbevaring, og at hverken myndighederne eller beboere i området på noget tidspunkt havde påtalt forholdet. Kystdirektoratet havde på denne baggrund vurderet, at virksomheden havde indrettet sig i tillid til, at opbevaringen ikke ville blive påtalt af myndighederne, og at der kunne meddeles dispensation, da placeringen i øvrigt ikke i afgørende grad var i modstrid med de kystlandskabelige hensyn. Afgørelsen blev påklaget af Danmarks Naturfredningsforenings lokalafdeling, der bl.a. anførte, virksomheden ikke havde været i god tro om den ulovlige opbevaring, og at havbrugsringene fremstod meget synlige i

landskabet. Miljø- og Fødevarerklagenævnet (formanden) lagde til grund, at der med den lovliggørende dispensation ligeledes var givet dispensation til fremadrettet vinteropbevaring af havbrugsringene. Nævnet lagde endvidere til grund, at Kystdirektoratet først blev bekendt med opbevaringen af havbrugsringe i forbindelse med anmeldelsen i april 2020. Nævnet fandt derfor ikke, at der i den forbindelse var indtrådt myndighedspassivitet. Nævnet fandt ikke grundlag for at tilsidesætte Kystdirektoratets vurdering af, at arealet havde været anvendt til vinteropbevaring af havbrugsringe eller havbrugsudstyr siden 1988, og at arealet endnu tidligere havde været anvendt som stejleplads mv. til brug for fjord- og kystfiskeriet. Som sagen forelå oplyst, havde myndighederne i en periode på i hvert fald 32 år ikke påtalt denne anvendelse. Nævnet fandt på denne baggrund, at hensynet til virksomheden, som måtte antages at have indrettet sig i tillid til, at opbevaringen ikke ville blive påtalt af myndighederne, må indgå med betydelig vægt over for hensynet til den samfundsmæssige interesse i en fysisk lovliggørelse. Nævnet fandt derfor, at der af hensyn til ansøgers indretning i forhold til den forløbne tid burde meddeles lovliggørende dispensation til det ansøgte. Nævnet lagde dertil vægt på, at påvirkningen af kystlandskabet måtte anses for begrænset på grund af ringenes lave højde og den tilbagetrukne placering af opbevaringspladsen bag skovpartier ud mod kysten. Det bemærkedes, at det dertil var mest hensigtsmæssigt, at opbevaringen skete tæt på kysten med henblik på optagning og udsætning af ringene som led i havbrugsvirksomhedens drift. Miljø- og Fødevarerklagenævnet stadfæstede herefter afgørelsen.

Kommentar: Afgørelsen forudsætter, at det i 1988 krævede dispensation fra strandbeskyttelseslinjen at opbevare havbrugsringe til havbrug på en ejendom. Dette må anses for tvivlsomt efter den dagældende naturfredningslovs § 46, stk. 1, hvorefter der ikke inden for strandbeskyttelseslinjen ikke måtte "placeres bygninger, skure, campingvogne og lignende, opstilles master, foretages ændringer i terrænet eller henlægges affald og lignende". Reglen i naturfredningslovens § 46, stk. 1, omfattede således byggeri, men ikke havbrugsringe, og der ses ikke under den tidligere naturfredningslov

afgørelser, hvor placering af redskaber til brug for fiskeri og havbrug inden for strandbeskyttelseslinjen er fundet omfattet af det daværende forbud i naturfredningslovens § 46, stk. 1, der var gældende frem til 1992. Det må således anses for en misforståelse, når Miljø- og Fødevareklagenævnet i afgørelsen har lagt til grund, at et forhold etableret under den tidligere naturfredningslovs § 46, stk. 1, skal bedømmes efter det generelle forbud i naturbeskyttelseslovens § 15, stk. 1, mod at foretage ændring i tilstanden af arealer inden for strandbeskyttelseslinjen. Om den tidligere regel i naturfredningslovens § 46, stk. 1, se Pagh: Tfm 2015.83 samt Koester: Naturbeskyttelsesloven med kommentarer, 2009, s. 283 ff. Dette burde Miljø- og Fødevareklagenævnet have taget stilling til.

Men hvis det herefter måtte blive lagt til grund, at en havbrugsejers placering af havbrugsringe har stået på i 32 år uden at blive påtalt af myndighederne, må det tiltrædes, at indretningshensyn begrunder en lovliggørende dispensation (som følge af såkaldt lang tids forløb), selv om der ikke var indtrådt myndighedspassivitet pga. myndighedernes manglende kendskab til havbrugsringene. Det sidste har den yderligere implikation, at hvis der foreligger et ulovligt forhold, kan myndighederne ikke med henvisning til myndighedspassivitet eller indretningshensyn anse det ulovlige forhold for ophørt, men skal i givet fald meddele lovliggørende dispensation. Dette blev overset af Natur- og Miljøklagenævnet i bl.a. MAD 2014.354 Nmk, hvor en ulovligt anlagt vej i § 3-mose blev anses for lovlig pga. myndighedspassivitet. Denne fortolkning dannede i en anden sag om ulovligt etablerede søer en del af grundlaget for, at Højesteret i U 2018.137 H stadfæstede et påbud om reetablering af søerne, uanset der ikke efterfølgende var sket retlig lovliggørelse. Se hertil Pagh i Festskrift til Mads Bryde Andersen, 2018, s. 779. Se desuden **MRF 2021.191 Mfk**, hvor Miljø- og Fødevareklagenævnet efter genoptagelse med dissens stadfæstede en lovliggørende dispensation fra strandbeskyttelseslinjen til opbevaring af havbrugsringe. Derimod tog nævnet ikke stilling til, om indretningshensyn kunne begrunde den lovliggørende dispensation, uanset at opbevaringen af havbrugsringene inden for strandbeskyttelseslinjen i denne sag var foregået i ca. 20 år.

Stadfæstelse af lovliggørende dispensation til vinteropbevaring af havbrugsringe inden for strandbeskyttelseslinjen i Guldborgsund Kommune

20/13180

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter naturbeskyttelseslovens § 15, stk. 1, jf. § 65 b, stk. 1, jf. § 78, stk. 4.[1]

Miljø- og Fødevareklagenævnet stadfæster Kystdirektoratets afgørelse af 7. oktober 2020 om lovliggørende dispensation til vinteropbevaring af havbrugsringe inden for strandbeskyttelseslinjen på matr. nr. [F1] Næs By, Åstrup, beliggende [A1], 4850 Stubbekøbing.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales ikke.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet[2] og gebyrbekendtgørelsens § 2.[3] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. naturbeskyttelseslovens § 88, stk. 1.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 29. oktober 2020 påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet af Danmarks Naturfredningsforening, lokalafdeling Guldborgsund.

Klager har navnlig anført, at

- ansøger ikke kan antages at have været i god tro om den ulovlige opbevaring af havbrugsringe inden for strandbeskyttelseslinjen, da ukendskab til loven ikke diskulperer,
- havbrugsringene fremstår meget synlige i landskabet,
- ejendommen tidligere har været anvendt til traditionelt fjord og kystfiskeri, men at dette ikke har samme, industrielle karakter som den aktuelle havbrugsvirksomhed, og
- havbrugsringene mest hensigtsmæssigt bør opbevares i tilknytning til havbrugsvirksomhedens hovedkontor ved Bogø Havn.

Klagepunkterne er nærmere uddybet i afsnit 2.3.

2. Sagens oplysninger

2.1 Ejendommen/området

Matr. nr. [F1] Næs By, Åstrup er beliggende på Falster ved Grønsund i første række ud til sundet mellem Falster og Møn. Matriklen dækker et areal på ca. 1,9 ha og er i sin helhed omfattet af den oprindelige 100 m-strandbeskyttelseslinje.

Det fremgår af BBR, at der i den vestlige del af matriklen er en bygning på fremmed grund ([A1]), som er opført i 1991 med et areal på 72 m². Den er i BBR registreret som "Anden bygning til landbrug mv." I øvrigt er matriklen ubebygget og præget af træbevoksning mod vandet. Den lysåbne del af matriklen er i Danmarks Miljøportal registreret som beskyttet eng. Syd for matriklen er der dyrkede marker, mens der langs kysten mod øst er spredt bebyggelse og træbevoksning. Nærmeste sommerhus- eller byzone på Falster er ca. 2,5 km mod vest.

Matriklen er delvist beliggende inden for Natura 2000-område nr. 168 Havet og kysten mellem Præstø Fjord og Grønsund (habitatområde nr. 147, fuglebeskyttelsesområde nr. 84 og nr. 89). [4] I udpegningsgrundlaget for habitatområdet indgår bl.a. naturtyperne urtebræmme (6430) og tidsvis våd eng (6410).

2.2 Den påklagede afgørelse

Kystdirektoratet har den 7. oktober 2020 i medfør af naturbeskyttelseslovens § 15, jf. § 65 b, stk. 1, truffet afgørelse om dispensation til fortsat vinteropbevaring af havbrugsringe inden for strandbeskyttelseslinjen på matr. nr. [F1] Næs By, Åstrup.

Det fremgår af den påklagede afgørelse, at sagen er indledt på baggrund af en anmeldelse fra klager af 16. april 2020, som gav anledning til, at Kystdirektoratet i brev af 29. april 2020 anmodede ansøger om bemærkninger til sagen og samtidigt varslede et påbud om fysisk lovliggørelse.

Ansøger har herefter i brev af 24. september 2020 ansøgt om lovliggørende dispensation til vinteropbevaring af havbrugsringe inden for strandbeskyttelseslinjen. Ansøger har til støtte herfor bl.a. anført, at der er opbevaret ringe på arealet kontinuerligt siden 1988, at arealet i endnu længere tid har været anvendt af såvel erhvervs- som fritidsfiskere til opbevaring af bundgarnspæle, tørring og reparation af net m.v., og at myndighederne eller beboere i området på intet tidspunkt har påtalt forholdet. Videre har ansøger oplyst, at der er tale om 12 havbrugsringe er placeret 38-45 m fra kysten, og at ringene har en højde på ca. én meter. Ansøger har bl.a. vedhæftet en erklæring fra den oprindelige ejer samt erklæringer fra fire lokale beboere, som belyser ejendommens historik.

Ansøger har på denne baggrund gjort gældende, at han i kraft af den langvarige opbevaring inden for strandbeskyttelseslinjen uden påtale fra myndighederne har indrettet sig i tillid til, at opbevaringen ikke ville blive påtalt. Hertil kommer, at der er tale om få ringe med en lav højde på cirka en meter, hvorfor de ikke medfører en væsentlig landskabelig påvirkning.

Kystdirektoratet har i den påklagede afgørelse bemærket, at den ansøgte placering minimerer ringenes landskabelige påvirkning, da ringene er placeret 35-40 m fra kysten og bag eksisterende bevoksning. Kystlandskabet i området fremstår dog i øvrigt uberørt, bortset fra virksomhedens foder- og redskabsskur samt nogle få ejendomme umiddelbart øst og sydøst for det omhandlede areal.

Videre har Kystdirektoratet vurderet, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte det af ansøger oplyste om, at opbevaringen er foregået kontinuerligt på ejendommen i en periode på over 32 år. Direktoratet har henvist til, at virksomheden har opført en driftsbygning på arealet i 1991, jf. BBR, hvilket indikerer, at ejendommen er benyttet til virksomhedens drift, herunder opbevaring af havbrugsringe, i lang tid. Direktoratet har bemærket, at det daværende Storstrøms Amt har udstedt miljøgodkendelse til havbruget, hvori der er et vilkår om, at opbevaringen ikke må foregå inden for strandbeskyttelseslinjen. Amtet var også tilsynsmyndighed for strandbeskyttelseslinjen, men har ikke på noget tidspunkt påtalt overtrædelsen af vilkåret eller naturbeskyttelseslovens § 15.

Det er på denne baggrund Kystdirektoratets vurdering, at ansøger har indrettet sig i tillid til, at opbevaringen ikke vil blive påtalt af myndighederne.

Kystdirektoratet har således efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder vurderet, at der foreligger et sådant særligt tilfælde, der kan begrunde en dispensation til fortsat vinteropbevaring af havbrugsringene inden for strandbeskyttelseslinjen. Direktoratet har herved lagt vægt på, at ansøger har indrettet sig i tillid til, at forholdet ikke vil blive påtalt, at opbevaringen tæt på kysten er erhvervsmæssigt nødvendig, at placeringen ikke i afgørende grad strider med de kystlandskabelige hensyn på grund af ejendommens tilbagetrukne placering, ringenes lave højde og opbevaringens midlertidige karakter.

Det er desuden Kystdirektoratets vurdering, at den ansøgte opbevaring af ringene ikke vil påvirke Natura 2000-område nr. 168 væsentligt, og at det ikke vil ødelægge eller beskadige leve- eller voksesteder for de arter, der indgår i udpegningsgrundlaget. Det ansøgte vil ifølge direktoratet heller ikke medføre beskadigelse/ødelæggelse af bilag IV-arter.

2.3 Klagens indhold

Klager har anført, at ejerne ikke kan antages at have været i god tro om den ulovlige opbevaring af ringe inden for strandbeskyttelseslinjen, da opbevaringen både er i strid med naturbeskyttelsesloven og et udtrykkeligt vilkår i virksomhedens miljøgodkendelse. Det er ansøgers ansvar at kende lovgivningen og at overholde tilladelser og vilkår fra offentlige myndigheder.

I forhold til det af ansøger oplyste om ejendommens langvarige anvendelse til erhvervs- og fritidsfiskeri har klager bemærket, at ejendommen formentlig tidligere har været brugt til det traditionelle fjord- og kystfiskeri, men at dette ikke kan sammenlignes med havbrugsvirksomhed, som har et mere industrielt præg.

Videre har klager anført, at havbrugsvirksomheden har hjemsted ved Bogø Havn, hvorfor opbevaringen af ringene mest hensigtsmæssigt bør ske der. Klager er desuden ikke enig i Kystdirektoratets landskabelige vurdering, eftersom ringene er meget synlige set fra land og ligger lige op ad kulturmiljøet ved [F2].

2.4 Kystdirektoratets bemærkninger til klagen

Kystdirektoratet har den 18. november 2020 henholdt sig til den truffe afgørelse, da der ikke med klagen er fremkommet oplysninger, der kan føre til en genoptagelse af sagsbehandlingen.

2.5 Andre bemærkninger til klagen

Ansøger er i brev af 2. februar 2021 kommet med bemærkninger til den indgivne klage. Ansøger har i brevet bl.a. redgjort nærmere for havbrugsvirksomhedens historik og ejendommens mangeårige anvendelse som opbevaringsplads for erhvervsfiskere. Ansøger er desuden ikke enig med klager i, at havbrugsvirksomheden har et industrielt præg sammenlignet med det traditionelle fjord- og kystfiskeri.

Ansøger har i brevet endvidere præciseret, at virksomhedens hovedsæde er beliggende på [A2], 7130 Juelsminde, og ikke ved Bogø Havn, som anført af klager.

3. Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger

Miljø- og Fødevarerklagenævnet bemærker, at nævnet opfatter Kystdirektoratets afgørelse af 7. oktober 2020 som lovliggørende dispensation i forhold til vinteropbevaring af havbrugsringe fra 1988 og fremefter, og dermed også indeholdende dispensation fremadrettet til vinteropbevaringen.

Naturbeskyttelseslovens § 15, stk. 1, indeholder et generelt forbud mod at foretage ændring i tilstanden af arealer inden for strandbeskyttelseslinjen, herunder foretage bebyggelse, udstykning, matrikulering og arealoverførsel, hvorved der fastlægges skel.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en friholdelse af strandene og de umiddelbart bagvedliggende kystområder mod indgreb, der ændrer den nuværende tilstand og anvendelse.

Efter naturbeskyttelseslovens § 65 b, stk. 1, kan der kun i særlige tilfælde meddeles dispensation fra strandbeskyttelseslinjen. Der kan derfor kun dispenseres, hvis særlige forhold taler for det, herunder hvis der er tale om et nødvendigt formål, som bør gå forud for den generelle beskyttelsesinteresse, og der ikke ved en dispensation skabes præcedensvirkning i strid med det generelle formål med reglerne.

Ved vurdering af, om et allerede etableret forhold kan lovliggøres, skal nævnet vurdere, hvorvidt der ville være blevet dispenseret hertil, såfremt der var ansøgt herom på forhånd, eller om der i øvrigt er særlige forhold som kan begrunde en efterfølgende dispensation. I den forbindelse kan hensynet til en ejers eventuelle berettigede forventning og/eller gode tro, det samfundsmæssige værdispild og proportionalitetsprincippet indgå. Heroverfor står formålet med forbudsbestemmelsen vedrørende strandbeskyttelseslinjen, samt hensynet til retshåndhævelsen og præcedens.

Der er ikke lovbestemte frister for, hvornår tilsynsmyndigheden skal have truffet afgørelse eller skal have foretaget bestemte sagsbehandlingsskridt, hverken i forhold til, hvornår tilsynsmyndigheden er blevet bekendt med et muligt ulovligt forhold, eller i forhold til, hvornår det ulovlige forhold er etableret. Det er imidlertid i praksis antaget, at forventninger, der bygger på enten myndighedspassivitet, eller at et indgreb har været upåtalet i flere år, skal tillægges betydning ved vurderingen af, om der kan pålægges fysisk lovliggørelse.[5]

Begrebet myndighedspassivitet anvendes i de situationer, hvor tilsynsmyndigheden er bekendt med et muligt ulovligt forhold, men ikke inden for et rimeligt tidsrum har søgt forholdet lovliggjort. Ved bedømmelsen af, hvorvidt tilsynsmyndigheden har fortabt retten til at kræve fysisk lovliggørelse som følge af passivitet, må der generelt – foruden den forløbne

tid – lægges vægt på, om lodsejer har haft grund til at tro, at myndighedens tavshed i forhold til en konstateret mulig ulovlighed er udtryk for en form for accept af forholdet, og om det må anses for myndighedens ansvar eller risiko, at kravet om lovliggørelse ikke er blevet rejst på et tidligere tidspunkt. Der kan henvises til Natur- og Miljøklagenævnet orienterer (NoMO) nr. 146 om myndighedspassivitet, der også indeholder henvisninger til tidligere orienteringer om myndighedspassivitet.[6]

Begrebet indrettelseshensyn anvendes i de situationer, hvor et ulovligt forhold er etableret for meget lang tid siden, men hvor tilsynsmyndigheden ikke har været bekendt med det mulige ulovlige forhold. I sådanne sager må sagens karakter, dvs. karakteren af det ulovlige forhold, herunder dens synlighed, beskyttelsesinteresserne, præcedenshensyn mv. konkret afvejes i forhold til ejerens forventninger. Jo stærkere beskyttelsesinteressen er, desto længere tid skal der til, før retten til at kræve fysisk lovliggørelse fortabes. Generelt skal der være gået mange år, før indrettelseshensyn slår igennem.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet bemærker indledningsvis, at nævnet på baggrund af sagens oplysninger lægger til grund, at Kystdirektoratet først blev bekendt med forholdet vedrørende vinteropbevaring af havbrugsringe i forbindelse med anmeldelsen i april 2020. Det er på den baggrund nævnets vurdering, at myndighedspassivitet ikke gør sig gældende i sagen.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at der med klagen ikke er fremkommet oplysninger, der giver nævnet grundlag for at tilsidesætte Kystdirektoratets vurdering af, at arealet har været anvendt til vinteropbevaring af havbrugsringe eller havbrugsudstyr siden 1988, og at arealet endnu tidligere har været anvendt som stejleplads mv. til brug for fjord- og kystfiskeriet. Denne vurdering understøttes af erklæringer fra tidligere og nuværende beboere i området samt af oplysninger fra ansøger. Som sagen foreligger oplyst har myndighederne i en periode på i hvert fald 32 år ikke påtalt denne anvendelse. Nævnet finder på denne baggrund, at hensynet til ansøger, som må antages at have indrettet sig i tillid til, at opbevaringen ikke vil blive påtalt af myndighederne, indgår i nævnets vurdering med betydelig vægt overfor hensynet til den samfundsmæssige interesse i en fysisk lovliggørelse.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at der bør meddeles lovliggørende dispensation til det ansøgte. Nævnet har herved lagt vægt på hensynet til ansøgers indrettelse i forhold til den forløbne tid, at påvirkningen af kystlandskabet må anses for begrænset på grund af ringenes lave højde og den begrænsede periode opbevaringen sker hvert år samt den tilbagetrukne placering af opbevaringspladsen bag skovpartier ud mod kysten. Hertil kommer, at opbevaringen mest hensigtsmæssigt sker tæt på kysten med henblik på optagning og udsætning af ringene som led i havbrugsvirksomhedens drift.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder videre, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Kystdirektoratets vurdering af, at opbevaringen af havbrugsringe ikke vil påvirke det tilstødende natura 2000-område nr. 168 væsentligt.

3.2 Gebyr

Som følge af afgørelsen tilbagebetales det indbetalte klagegebyr ikke, jf. gebyrbekendtgørelsens § 2.

3.3 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet stadfæster Kystdirektoratets afgørelse af 7. oktober 2020 om lovliggørende dispensation til vinteropbevaring af havbrugsringe inden for strandbeskyttelseslinjen på matr. nr. [F1] Næs By, Åstrup, beliggende [A1], 4850 Stubbekøbing.

[1] Lovbekendtgørelse nr. 240 af 13. marts 2019 om naturbeskyttelse med senere ændringer.

[2] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

[3] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

[4] https://mst.dk/media/130860/n168_n2000plan_2016-21.pdf
(https://mst.dk/media/130860/n168_n2000plan_2016-21.pdf).

[5] Se bl.a. Veit Koester, Kommenteret naturbeskyttelseslov (2009), s. 151f.

[6] Se f.eks. NOMO nr. 146 fra 2014 (<http://nmkn.dk/afgoerelser/nomo-natur-og-miljoeklagenaevnet-orienterer/nomo-2014/nomo-146/>) (<http://nmkn.dk/afgoerelser/nomo-natur-og-miljoeklagenaevnet-orienterer/nomo-2014/nomo-146/>)

Sag:

20/13180

Dato:

13. september
2021.

Emner:

NBL - beskyttelses...

Miljø- og Fødevareklagenævnet (<https://naevneneshus.dk/start-din-klage/miljoe-og-foedevareklagenaevnet/>) •
Nævnenes Hus • Toldboden 2 • 8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • mfkn@naevneneshus.dk
(<mailto:mfkn@naevneneshus.dk>)
Tilgængelighedserklæring (<https://www.was.digst.dk/mfkn-naevneneshus-dk>)